

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: O. L.**, zastoupen JUDr. Stanislavem Krejčím, advokátem, se sídlem Brno, Koliště 39, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 51/2005 - 25 ze dne 27. 5. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému advokátu JUDr. Stanislavu Krejčímu, se sídlem Brno, Koliště 39, **se odměna za zastupování nepřiznává.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, který odmítl stěžovatelem podanou žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005, č. j. OAM - 198/LE - PA04 - PA04 - 2005, jímž byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná žádost stěžovatele o azyl (§ 16 odst. 1 písm. k/ zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů /zákon o azylu/, ve znění účinném v době vydání napadeného správního aktu). Důvodem tohoto postupu krajského soudu byla skutečnost, že žaloba byla podána opožděně. Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno 1. 4. 2005, žaloba byla osobně u Krajského soudu v Brně podána 15. 4. 2005, přičemž podle § 32 odst. 2 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí, kterým byla žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle citovaného ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, podat ve lhůtě 7 dnů

ode dne doručení rozhodnutí. O tom byl stěžovatel žalovaným poučen. Podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), soud odmítné usnesením návrh, jestliže byl podán opožděně.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že usnesení krajského soudu napadá z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť se domnívá, že pro odmítnutí jeho podání neexistovaly relevantní důvody; požádal o zrušení usnesení a vrácení věci soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Při vycestování do země původu by byl ohrožen jeho život, resp. minimálně jeho svoboda. V doplnění kasační stížnosti uvedl, že žalobu podal přes právníka SOZE, podepsal ji 7. 4. 2005, proč žaloba nedorazila ke krajskému soudu, neví. Dále v doplnění kasační stížnosti uvádí námitky proti rozhodnutí žalovaného a vytýká mu pochybení při aplikaci správního řádu i zákona o azylu. Výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění, které mu bylo uděleno, dojde k porušení principu „non refoulement“.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž uvedl, že podání kasační stížnosti je ze strany stěžovatele účelovým úkonem, stejně jako podání žádosti o azyl - stěžovatel chtěl těmito podáními legalizovat pobyt na území České republiky poté, co obdržel rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nejvyšší správní soud posoudil námitky uvedené v kasační stížnosti, jsa jimi vázán (§ 109 odst. 2, 3), přičemž konstatuje, že směřuje-li kasační stížnost proti usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost, lze účinně namítat pouze nezákonnost tohoto usnesení (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.); Nejvyšší správní soud se nemůže zabývat námitkami směřujícími proti rozhodnutí žalovaného, ať v rovině procesní či hmotněprávní, neboť to nebylo předmětem řízení u krajského soudu.

Nejvyšší správní soud mohl však námitku nezákonnosti usnesení krajského soudu přijmout jako přípustnou jen při nejvyšší míře příznivosti pro stěžovatele, která ještě respektuje rovné postavení účastníků řízení, neboť důvody, pro které stěžovatel usnesení krajského soudu napadá, jsou velmi obecně podané: stěžovatel pouze tvrdí, že pro odmítnutí neexistovaly relevantní důvody a že žalobu podepsal 7. 4. 2005.

Zákon o azylu stanoví pro podání žaloby proti rozhodnutí, kterým byla žádost o azyl zamítnuta jako zjevně nedůvodná sedmidenní lhůtu (§ 32 odst. 2 citovaného zákona). V soudním spise krajského soudu je na č. 1. 1 založeno podání označené jako žaloba proti označenému rozhodnutí žalovaného, kterou podává stěžovatel, text je psán rusky, podepsán a razítko podatelny krajského soudu osvědčuje, že žaloba byla podána u tohoto soudu osobně 15. 4. 2005. Tento text je datován 14. 4. 2005. Zákonná lhůta pro podání žaloby uplynula dnem 8. 4. 2005. Dne 20. 5. 2005 bylo soudu doručeno další podání, tentokrát v jazyce českém, označené jako žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2005, které je datováno 7. 4. 2005. Uplynula-li lhůta pro podání žaloby dnem 8. 4. 2005, pak podání doručené soudu a označené jako žaloba dne 15. 4. 2005, bylo podáno opožděně, tím spíše další podání doručené soudu 20. 5. 2005 a označené jako žaloba založené na č. 1. 15 soudního spisu. Skutečnost, že stěžovatel podepsal český text žaloby 7. 4. 2005 nemůže na opožděnosti podání ničeho změnit. Pokud stěžovatel tvrdí, že k odmítnutí žaloby neexistovaly „relevantní důvody“, pak v kasační stížnosti ani jejím doplnění nespecifikoval, o jaké důvody ve vztahu k včasnosti podání žaloby se mělo jednat. Nejvyšší správní soud proto v míře obecnosti vzešlé z kasační námitky přezkoumal usnesení krajského soudu a neshledal, že by se krajský soud dopustil ve své úvaze o včasnosti podání žaloby pochybení. Námitka proto důvodnou není.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Poněvadž bylo rozhodnuto o meritu věci, ztrácí procesní opodstatněnost rozhodovat o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.; stěžovatel úspěšný v řízení nebyl, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá, žalovaný, ač procesně úspěšný však úhradu nákladů řízení nepožadoval a ze soudního spisu neplyne, že mu nějaké vznikly. Ustanovenému advokátu nebyla přiznána odměna za zastupování, neboť k výzvě soudu žádné úkony právní služby nespecifikoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. dubna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu